

СПРАВА «ДМИТРЕНКО ТА БЕЗДОРОЖНІЙ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF DMYTRENKO AND BEZDOROZHNIY v. UKRAINE)

(заяви № 59552/11 та № 7096/12)

Стислий виклад рішення від 02 липня 2020 року

Заявники зі статусом «діти війни» звернулися до національних судів з позовами проти Управління Пенсійного фонду України, вимагаючи виплатити їм підвищення до пенсії за період з 02 квітня до 31 грудня 2006 року. Вищий адміністративний суд України та Донецький апеляційний адміністративний суд залишили без задоволення вимоги заявників з огляду на відсутність визначеного Кабінетом Міністрів України порядку.

Крім того, за рішенням Куйбишевського районного суду міста Донецька було зобов'язано Управління Пенсійного фонду України здійснити нарахування та виплату заявнику у заяві № 7096/12 доплати до пенсії за певні періоди у 2007, 2008 та 2010 роках.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за статтю 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на невиконання їм підвищення до пенсії за відповідний період у 2006 році.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд, посилаючись на рішення у справі «Суханов та Ільченко проти України», зазначив, що не вбачає жодної причини, чому органи державної влади не вжили жодних дій для визначення розміру підвищення до пенсії заявників. Європейський суд дійшов висновку, що втручання держави у майнові права заявників було невикористаним у відповідний період 2006 року, і констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

У заяві № 7096/12 заявник також подав скаргу щодо невиконання постанови суду від 31 грудня 2010 року. Європейський суд зауважив, що ця частина заяви є продовженням рішення у справі «Бурмич та інші проти України» і має розглядатися згідно з передбаченою у ньому процедурою, тобто вона має бути вилучена з реєстру та передана Комітету міністрів Ради Європи з метою її вирішення в рамках вжиття заходів загального характеру на виконання пілотного рішення у справі «Юрій Миколайович Іванов проти України».

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує*, що пан Бездорожній має право продовжити це провадження від імені другого заявника;

3. *Вирішує* вилучити з реєстру справ Суду частину заяви № 7096/12 щодо невиконання постанови від 31 грудня 2010 року відповідно до підпункту «с» пункту 1 статті 37 Конвенції та передати її Комітету міністрів Ради Європи з метою її вирішення в рамках вжиття заходів загального характеру на виконання згаданого пілотного рішення у справі Іванов;

4. *Оголошує* прийнятною заяву № 59552/11 та решту скарг у заяві № 7096/12;

5. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції у зв'язку з невиконанням державою підвищення до пенсії заявників у відповідний період 2006 року;

6. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити пану Бездорожньому 900 (дев'ятсот) євро в якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися на зазначену суму; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. *Відхиляє* решту вимог другого заявника щодо справедливої сатисфакції».